

[Lysholm Christensen]

her med et forslag, som kun omhandler finansieringen, mens resten af reformen skal fastlægges i bekendtgørelser, og det er vel for så vidt naturligt nok, men det betyder jo, at der udestår nogle forhandlinger og drøftelser omkring indholdet i selve reformen, som den skal udtrykkes i bekendtgørelser.

Vi har her at gøre med uddannelse, som ligger ud over kandidatniveau, og derfor skal der skaffes nogle midler dels til de studerende og dels til institutionerne. Det er foreslået, når det gælder de studerende, at SU skal bruges som finansieringskilde, og disse SU-midler skal så afløse kandidatstipendierne, som vi kender dem nu. Der er også fastlagt nogle midler til institutionerne i forslaget. Bevillingernes størrelse, dels til SU og dels til institutionerne, kan man selvfølgelig altid diskutere. Hvor skal niveauet ligge, hvad er rimeligt for at fastholde de dygtigste af de studerende i området? Vi vil nok sige, at vi finder de tal, der er skitseret i lovforslaget, nogenlunde rimelige, men der udestår jo noget opklaringsarbejde i udvalget, hvorfor vi gerne vil vente med at lægge os helt fast på disse talstørrelser.

Vi kan principielt tilslutte os forslaget, som det ligger. Vi mener, at det er nogle gode principper, der er lagt til grund for gennemførelsen af reformen. Jeg vil gerne understrege, at det er vigtigt, at vi får denne sag på plads. Nu har den efterhånden verseret et stykke tid. Det er vigtigt, at vi får fastlagt nogle gode og solide rammer for vore forskeruddannelser. Det er et af de områder, hvor vi har mulighed for at gøre os gældende også internationalt; derfor er det et yderst vigtigt område at satse på.

Men der udestår et par spørgsmål endnu, som skal afklares. Det er for det første forhandlingerne med AC, som endnu ikke har udvist noget resultat; det afventer vi med spænding. Der er blevet rejst en hel del andre spørgsmål fra talerstolen i dag, og jeg skal ikke gentage dem, men blot understrege, at der er behov for et grundigt udvalgsarbejde, hvor mange af disse spørgsmål bliver afklaret.

Kvalitet og internationalisering er hovedprincipper i forslaget, og det formål er vi parat til at forfølge i udvalget for at få skaffet den bedst mulige lovgivning omkring forskeruddannelserne.

Undervisnings- og forskningsministeren (Bertel

Haarder):

Jeg fornemmer efter at have lyttet til ordførerne, at trods de mange ting, der er sagt, bør vi kunne nå frem til enighed, hvis vi alle sammen gør os den intellektuelle anstrengelse at anskue denne sag med internationale briller. Det mener jeg er løsningen på alle de problemer, der har været nævnt. Vi skal se på, hvad man gør i andre lande. Hvad er det, der skal til, for at Danmark bliver et attraktivt land for både danske og udenlandske forskerstuderende? Hvad skal der til, for at vi kan sikre rekruttering? Hvordan sikrer vi det maksimale niveau i forskeruddannelsen? Hvis det er sådanne spørgsmål, vi stiller, og hvis vi insisterer på, at vi vil have mest muligt for pengene i alle situationer, så kan vi blive enige.

Men vil jeg også gerne føje til, at hvis et flertal her i Tinget giver sig til at læse op af, hvad AC måtte mene om sagen – det, som AC skal mene, man kan jo ikke forlange, at AC skal mene andet – så bliver det meget, meget svært. Det kunne jeg dog heller ikke drømme om at mistænke nogen for at ville gøre.

Hr. Frank Jensen sagde ganske vist, at jeg skulle forhandle med AC, og jeg kan forstå, at ordet forhandling har været brugt i nyhedsbrevet. Det er et forkert ord; det hedder drøftelse. Det, der er foreslået, er en helt ny ordning, hvor man får en del af indtægten via SU i stedet for som hidtil via aftalte lønsatser.

Det hænger naturligvis sammen med, at nu skulle vi også gerne blive internationale på den måde, at man i Danmark kommer i gang med en forskeruddannelse, længe før det hidtil har været normalt, og at man kommer ud af røret, længe før det hidtil har været normalt. I Frankrig er man typisk i gang med en forskeruddannelse, fra man er 23 år, til man er 25 år; i Danmark er man vel i gennemsnit mindst 5 år ældre. Det skal vi ikke være stolte over, det skal vi ikke hæge om som et smukt dansk særpræg, vi skal bevare. Det er en sygdom her i landet, at vi kommer for sent i gang og bliver for sent færdige. Det skader dansk forskning. Vi skal prøve at løfte os selv op over det, vi er vant til, og anskue dansk forskningspolitik med internationale briller.

Vi skal selvfølgelig være villige til at betale det, der skal til for at tiltrække kvalificerede kandidater, og det er der jo mulighed for, idet man tilmed i visse tilfælde kan komme op på,